

Editorial

Milí čtenáři,

když jsem v roce 2015, po nástupu do Asociace poskytovatelů

sociálních služeb, jela na svou první redakční radu Listů sociální práce, „cloumala“ mnou velká nervozita. Ačkoliv druhý časopis, Sociální služby, jsem již měla částečně pod kůží, Listy sociální práce, vzhledem k jejich původní pololetní periodicitě, pro mě byly velkou neznámou, stejně tak, jako pro mě byla velkou neznámou jejich redakční rada. Věděla jsem, že je plná odborníků (akademických, i neakademických) z mnoha různých oblastí, a měla jsem obavy, že moje „nesociální“ vysokoškolské vzdělání pro mě bude v diskuzi s těmito lidmi velkým handicapem. Nebudu Vám lhát, první dvě redakční rady jsem se zoufale a většinou marně snažila zachytit myšlenky, návrhy a doporučení, které „litaly“ ze všech stran, a domů jsem odcházela „s hlavou jako balón“. Dnes, o několik let později, mohu říct, že si mě získali všichni členové redakční rady, a někteří se stali mými velmi dobrými přáteli. Kdo mě ale od prvního setkání vyloženě okouzil (snad mi ostatní členové rady odpustí :-)) byl profesor Igor Tomeš. Vždy pozitivní, moudrý, galantní, pracovitý a nesmírně laskavý pán, který si mé srdce získal okamžitě, takzvaně „na první dobrou“. A i když jsem neměla možnost s ním strávit tolik času jako ostatní kolegové z redakční rady, jsem vděčná i za těch pár let. A když mi jednou svěřil, jak rád se mnou pracuje, bylo to pro mě obrovské vyznamenání, kterého si budu vždy vážit. Lidí, jako je profesor Igor Tomeš, na tomto světě nikdy nebude dost. A i z tohoto důvodu je významná část tohoto čísla věnována právě jemu.

Mgr. Veronika Hotová
šéfredaktorka

Úvodník

Vážení a milí čtenáři Listů sociální práce,

držíte v rukou další, tentokrát letní číslo Listů sociální práce s novými podněty, informacemi, zamyšleními, ale i možnými postupy v rámci sociální práce. Ačkoliv nemáme žádné přelomové období, v němž byste mohli očekávat nějaké hodnocení či novou vizi, jsem rád, že se časopis Listy sociální práce stal pravidelným průvodcem sociálních pracovníků. Rozhodnutí, které APSS ČR společně s MPSV ČR učinila, pustit se do vydávání nového odborného časopisu s mnoha otázkami a riziky, tedy do jisté míry rozhodnutí odvážného, se vyplatilo, a Listy sociální práce se každým číslem dostávají k více a více sociálním pracovníkům. Vizí, jednotnou linkou či motorem, chcete-li, mého života je být stále lepším – je to tedy přirozeně dlouhodobý cíl a směřování celé Asociace poskytovatelů sociálních služeb. Tento motiv tedy nejen stál, ale stále stojí za celým naším počínáním: Zlepšovat podobu a obsah tohoto časopisu. Vydávat ho proto, aby se zlepšovala úroveň a kvalita sociální práce, ale i profesionalita a hrst sociálních pracovníků České republiky.

Od minulého vydání Listů sociální práce jsme byli všichni svědky ještě jedné události. Události smutné, která většinu z nás donutila usednout, ztišit se, vzpomínat a přemítat. Dne 23. 3. 2018 zemřel zakládající člen redakční rady Listů sociální práce a také nositel ceny APSS ČR za rozvoj sociálních služeb prof. JUDr. Igor Tomeš, CSc. Je to tedy již delší čas a vy všichni jste mohli v tisku či na internetu číst řadu nekrologů a vzpomínek na tuto vzácnou osobu a osobnost. Já se tedy nebudu opakovat a nechci znovu a znovu psát a připomínat, jak velikého odborníka jsme ztratili a jak výrazný je jeho otisk v systému sociálního zabezpečení České republiky, ale i řady dalších nejen evropských států. Chci zmínit dva jiné aspekty, které mi při vyslovení jména Igor Tomeš vyvstanou na mysli.

Prvním je pokora. Pan profesor Igor Tomeš svými znalostmi dalece převyšoval téměř všechny, nikdy to ale nedával na odiv. Když se ho někdo zeptal, odpověděl a začal vyprávět. Není to běžné, já osobně znám řadu chytrých, ale i moudrých lidí, kteří nedokáží potlačit touhu dávat to okolí náležitě najevo. A stejně tak byl pro něj každý plnohodnotným partnerem – k diskuzi, polemice.

Druhým je zcela jednoduchá věc. Naše tvář je otiskem našeho charakteru, našeho života. A stářím to již nedokážeme skrývat. Co tím chci říct? U starších lidí je nádherné a zajímavé všimnout si jejich vrásek a výrazu obličeje. Kdo byl celý život šťastný a usměvavý, ten má tento výraz „vryt“ do své tváře, a de facto ho jeho vrásky prozrazují, nedokáží se již přetvářovat.

Vážení kolegové, pokud jste se s prof. Igorem Tomešem nikdy nesešli, prohlédněte si některou z jeho fotografií. A co při pohledu na jeho tvář vidím já? Dobrotu, laskavost, pokoru, radost ze života, životní moudrost. Chybíte nám, pane profesore.

Ing. Jiří Horecký, Ph.D., MBA
prezident APSS ČR

Informace pro čtenáře

Z technických důvodů nebyla ve 13. vydání Listů sociální práce uvedena u článku **Mgr. Svobodové s názvem Sociální práce a podpora neformálně pečujících** informace, že článek byl vydán v rámci projektu „Systémová podpora profesionálního výkonu sociální práce II“, reg. č. CZ.03.2.63/0.0/0.0/15_017/0003751, financovaného z prostředků Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Zaměstnanost a státního rozpočtu České republiky

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

